

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. X. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1809_169A-txt-shoot-idm393/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ter, i deres jordiske Brænder, med hinanden og med sig selv, og at fremtrylle et Skin af denne lange betydningsfulde Kamp, saavel som af dens Urbillede, er mit Livs Haab. Paa det Sidste kommer lig i Ragnaroke, en tredje Kraft fra Sonden; men uden at forbinde sig med nogen af de Stridende, træder den op mod begge; Vistoft Bro, som Guderne byggede mellem sig og Norden, sondertrædes af en mægtig Fod, Balhal styrter, og endt er Afers Herredom. Dette, Domslyttelsen af Afers Tempel i Danmark og Kristendommens seirende Indtog med det vaiende, blodige Korsbanner, er, hvad jeg her stræber at fremsi. Kærværende Dptrin maa da beslues som Dele af Dramaets sidste Akt, skont de igen maa, saavel tilfammen som enkelte, udgøre dramatiske Helheder. Hvo der altsaa ei vil Die for et Kamplegeme, hvis Lemmer igen selv ere Legemer, uden derfor desmindre at være og vise sig som Dele, han forstaar mig ikke.

Kun Saameget vilde jeg her sige, for om

muligt derved at hindre nogle af de stæve Domme, som Smagens Præster, der, selv Sædvanens Produkter, ei kunne taale Noget som strider mod samme, uidentviol vilde sælde over mit Arbeide. Nøiere at udvikle mine Ideer om det, magiske Baand der knytter Poesi og Historie til hinanden, samt om de vekslende Skikkelser, hvorunder de i Forening kunne fremtræde, forbeholder jeg mig til Værkets Slutning, da en saadan Udvikling her, foran det sidste eller dog næstsidste Hefte, neppe vilde have sin rette Plads. Spørger Noget, hvi jeg da ei begynder med Begyndelsen, da kan jeg vel ei nægte, at Dette vilde for Læseren været mere bekæmt; men derhos vide alle Kyndige at Man ei kan udtale uden Det, hvortaf Man er oplydt, og tænkes Værket dem iøvrigt, ville de lettelig tilgive, at jeg ei følger anden Orden, end den min Stemmning byder. For dem vil desuden hvert Dptrin selv angive sin Plads, og for de mindre Kyndige skal jeg gøre, hvad der kan gøres: foran hvert Hefte hentyde paa

dets Sted, og ved Bærkets Slutning lade ny
Titelblade fastsætte Ordene.

Om hele Bærket, saaledes som jeg med
Mændens Øie saa og ser det, nogenlunde kan
fremtræde for det ydre, vide kun de høiere
Magter, som forstaa at veie de Dødeliges Kraft,
og for hvis klare Syn Fremtiden udfolder sig.
Maaske var allerede Haabet selv forvovent, og
Almenhedens Stemning, parret med en Stil-
ling, hvori ustadig Helbred ofte rover de saa,
dyrebakte Dieblkke, jeg bestemte til Sjælens Fæst,
næerer visselig ei det dristige Haab. Dog,

 Hvad Manden vil, kan Mand og Gud
 Forhindre, standse, det er sandt;

 Men Manden ei kan holde op at ville.

Et Hefte, indbefattende tvende Sagaer: om
Odins Komme til Norden og om Sværdet Tir-
sing, mangler kun det sidste Haandlæg; men hvor
snart det kan sølge, maa for en stor Del bero
paa detses Skæbne.

Walleboerfs Kollegium den 24. November 1809.

Indh.

